

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.**, zastoupený JUDr. Alenou Bányaiovou, advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 5 A 180/2010 - 49,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014, č. j. 5 A 180/2010 - 49, jakož i rozhodnutí Univerzity Karlovy ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2085/08-D III/4-PF/KolŠa/3, a rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy ze dne 19. 3. 2010, č. j. 373/2010, a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 5. 2014, č. j. 5 A 180/2010 – 49, zamítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal zrušení napadeného správního rozhodnutí ze dne 23. 4. 2010, č. j. 2085/08-D III/4-PF/KolŠa/3, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o přezkoumání a bylo potvrzeno rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy ze dne 19. 3. 2010, č. j. 373/2010, že stěžovatel není přijat k prezenčnímu studiu na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, magisterský studijní program právo a právní věda, od akademického roku 2008/2009. Městský soud se v odůvodnění rozsudku vypořádal se všemi žalobními námitkami a dospěl k závěru, že žádná z nich není opodstatněná. Dále uvedl, že neprovedl stěžovatelem navržené důkazy výsledkem administrátorky a všech účastníků, kteří se spolu se stěžovatelem účastnili písemné přijímací zkoušky, protože podle jeho názoru je vyloučeno, aby po šesti letech od konání přijímací zkoušky měl některý z účastníků v paměti, zda a v jaké intenzitě pronikala do místnosti hudba a jaká. Výslech svědků městský soud nepovažoval za nutný především z toho důvodu, že na základě písemných důkazů dospěl k závěru, že do místnosti sice mohl doléhat zvuk reprodukované hudby, ale není možno hovořit o neregulérním průběhu zkoušky.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky,

když vyhodnotil, že prokázané porušení řádu přijímacího řízení Univerzity Karlovy není důvodem pro to, aby k této zkoušce nebylo v řízení o přijetí stěžovatele přihlíženo. Městský soud rovněž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů, když neprovedl stěžovatelem navržené důkazy (výslech svědků, protokoly o průběhu zkoušky z ostatních učeben, fotodokumentace ze zkušební místnosti), neuvedl důvod pro jejich neprovedení a o některých důkazních návrzích zcela mlčí. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti Univerzita Karlova uvedla, že městský soud posoudil právní otázky zcela správně. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má oporu ve správním spisu. Napadený rozsudek je přezkoumatelný a srozumitelný, přičemž v řízení před městským soudem se nevyskytla žádná vada, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Námitky stěžovatele jsou nedůvodné a zcela účelové. Proto Univerzita Karlova navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Při předběžném hodnocení zákonnosti napadeného rozsudku městského soudu sedmý senát zjistil, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu existují rozdílné názory týkající se otázky, zda lze rozhodnout o věci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., v případě, byl-li v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu učiněn návrh na provedení dokazování.

Sedmý senát v rozsudku ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006 - 67, vyslovil názor, že ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. dává soudu možnost, nikoliv však povinnost, rozhodnout bez nařízení jednání za splnění podmínky souhlasu účastníků řízení s takovým postupem, ale nelze takto postupovat, existuje-li skutečnost, za níž je soud povinen jednání nařídit. Takovou skutečností je i to, že je zde návrh na provedení dokazování. V takovém případě zákon neponechává na úvaze soudu, zda jednání nařídí či nikoliv, protože podle ust. § 77 odst. 1 s. ř. s. provádí soud dokazování při jednání. Shodně se sedmý senát vyjádřil také v rozsudcích ze dne 17. 4. 2008, č. j. 7 As 70/2006 - 195, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 25/2011 - 82. V rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 7 As 156/2014 - 43, v této souvislosti sedmý senát uvedl, že pokud soud přes výše uvedený závěr rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, zatížil svůj postup jinou vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. „*Zvoleným procesním postupem totiž žalobci při jednání konkretizovat důvody a nezbytnost provedení navrženého důkazu, předložit ke svým tvrzením další relevantní důkazní prostředky nebo rozvést argumentaci k žalobním bodům v dané věci. Tím soud ve svém důsledku zasáhl do ústavně zaručených práv stěžovatele garantovaných čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 odst. 2 Ústavy.*“

Čtvrtý senát naproti tomu v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014 - 22, dospěl k odlišnému závěru, který zformuloval v právní větě: „*Návrh na provedení dokazování učiněný v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nelze považovat za vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Jestliže tedy správní soud na základě svého uvážení rozhodne, že navržený důkaz neprovede, může o věci rozhodnout bez nařízení jednání, pokud jsou splněny všechny podmínky pro takový postup uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s.*“

Vzhledem k tomu, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu je odlišně posuzována právní otázka, zda je nutno návrh na dokazování v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu považovat za projev nesouhlasu s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a tedy za negaci předchozího souhlasu, ať už uděleného výslovně nebo konkludentně, aby ve věci

pokračování

bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a soud je tak povinen jednání nařídit, sedmý senát věc v souladu s ust. § 17 s. ř. s. postoupil rozšířenému senátu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 2. dubna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu